

ПРОТОКОЛ
гр. София, 06.08.2010 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Наказателно отделение,
XI въззивен състав, в публично съдебно заседание на шести август две хиляди и десета година, в следния състав:

Председател:
МАРИЯН МАРКОВ

ЧЛ.СЪДИЯ:
ВЛАДИМИР АСТАРДЖИЕВ

ДАЯНА ЦВЕТАНОВА

Секретар:

С. М.

Прокурор:

Е. П.

Сложи за разглеждане докладваното от съдия АСТАРДЖИЕВ
ВЧНД № 3642 по описа за 2010 година.

На поименното повикване в 10.10 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛ СТАНИСЛАВА ГЕОРГИЕВА ДИМИТРОВА – явява се лично и с
адв. Венцислав Димитров и защитник Валентин Димитров.

СТРАНИТЕ (по отделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ счита, че няма абсолютна процесуална пречка за даване ход на делото,
поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдът разясни правата на обвиняемата. Разясниха се.

СТРАНИТЕ (по отделно): Нямаме отводи.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ДОКЛАДВА въззивната жалба чрез защитника срещу определение на СРС, с което
спрямо Димитрова е взета най- тежката мярка за неотклонение „Задържане под
стража”.

Адв. ВЕНЦИСЛАВ ДИМИТРОВ: Поддържа жалбата, ще представим писмено
доказателство - разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие на
лицето Й. С. Й., тъй като в първата инстанция в аргументите на съдията беше
изложено, че сме участвали в усложнена престъпна дейност и видно от
справката за съдимост по приложена към делото, въпросното лице има
криминална регистрация. Ние считаме, че не е възможност криминално проявено
лице да получи разрешение за носене на оръжие от МВР.

ПРОКУРОР: Да се приеме представеното писмено доказателство.

СЪДЪТ счита, че представеното писмено доказателство - разрешение за носене
и употреба на огнестрелно оръжие на лицето Й. С. Й. е относимо към делото,

поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представеното копие от разрешение за носене и употреба на огнестрелно
оръжие на лицето Й. С. Й.

ПРОКУРОР: Няма да соча други доказателства.

СЪДЪТ счита делото за изяснено, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА съдебното следствие.

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО.

Адв. ВЕНЦИСЛАВ ДИМИТРОВ: Ще се спрем на някои доказателствата, а именно на въпросната справка за криминална регистрация на посоченото лице Й. Считаме, че същата не е годно доказателство събрано по реда на НПК и представлява документ с невярно съдържание, в такъв смисъл е и практиката на ВКС относно справките и докладните записки на полицията. Ще се спрем само на нови елементи, които не сме посочили в жалбата си. Моля да отмените, като неправилно и необосновано и постановено в нарушение на съществени правила атакуваното определение на първоинстанционния съд за взимане мярка за неотклонение „Задържане под стража” спрямо подзащитната ми Димитрова и моля да я замените с по-лека такава. Категоричната ни позиция е, че липсват законовите кумулативни предпостави за налагане на мярка за неотклонение „Задържане под стража”, визирани в чл.63, ал.1 от НПК. Първоинстанционния съд с определението си е показал, че не познава материята на мерките за неотклонение. Същият прие, че е налице обоснованото предположение на чл. 63, алинеи от 1 до 3. Повдигнато е обвинение за престъпление по чл. 210, ал.1, т.5, вр. чл.209, ал.1 от НК, за което е предвидено наказание „лишаване от свобода” от 1 до 8 г. Не е налице рецидив, не е тежко умишлено престъпление, моята подзащитна не е осъждана за друго такова тежко престъпление на „Лишаване от свобода”, нито е обвинена в престъпление, за което е предвидено минимум 10 години лишаване от свобода. Същевременно съгласно трайната съдебна практика на Европейския съд само тежестта на повдигнатото обвинение не може да обосновава на нуждата за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража”. СЪДЪТ винаги трябва да подхожда критично, към дейността на прокуратурата по повдигане на обвинения, която се извършва без съдебен или обществен контрол. В такъв смисъл са и други съдебни решение.

В случая не е налице и друга кумулативна предпоставка, предвидена за вземане мярка за неотклонение „Задържане под стража”, а именно обосновано предположение, че обвиняемата Димитрова е извършила престъплението, за което й е повдигнато обвинение – квалифициран състав на измама. По делото не е представено доказателство, че подзащитната ми е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъплението. Такова престъпление е, когато дееца от обективна страна е въвел в заблуждение някого и чрез някакви свои действия е мотивирал същия да измами лице и да направи имуществено разпореждане в полза на дееца, като следва да са налице и от субективна страна умисъл за извършване на това престъпление и користна цел, която е предвидена за това престъпление. По отношение на тази първа предпоставки за вземане мярка за неотклонение „Задържане под стража”, за да е налице обосновано предположение за извършено престъпление, следва да е налице и причастност на дееца към това престъпление, за което е обвинен и доказателствата да показват, че лицето е взело участие в това деяние. Не е налице съпричастност на Станислава Димитрова към престъплението „измама” или не е налице интензитета на доказателствата към настоящия момент, за да се обоснове обосновано предположение в извършване на престъплението „измама”. Категоричността на първоинстанционния съд относно това, че доказателствата подкрепят обвинението, не е обяснена, тъй като в определението си първоинстанционния съд преразказа свидетелските показания на г-жа Ч., която също никъде не говори, че е въведена в заблуждение. От друга страна не следваше СРС да е безкритичен към тези свидетелски показания и да не обсъди дори другите доказателства по делото и то писмени – Запис на заповед, експертиза на същата, показваща че подписът е на З. Ч., разпит на присъстващия адвокат, разпитът на полицейския служител М., като първият свидетелства, че при срещите с Ч., тя ту признавала за дълг, ту отричала същия. А полицейския служител М. също говори, че в разпита Ч. е признала за съществуване на такъв дълг. Според всички не обсъдени от първата инстанция доказателства, в случая са налице единствено гражданско-правни отношения между длъжник и кредитор и за да не се си плати дълга, длъжникът е сезирал органите на полицията, но в никакъв случай няма никакви индикации за наличие на измама, за което е повдигнато обвинение.

Първоинстанционния съд не е обсъдил всички доказателства, а е надценил едни за

сметка на други, като са експонирани едни свидетелски показания, като на св.П. К., който няма лични възприятия за срещите, а пресъздава думите на своята работодателка.

При произнасяне на вашето определение, моля да имате предвид и сатанизирането на съпруга на подзащитната ми Валентин Димитров от определени медии и от представители на прокуратурата и на изпълнителната власт.

Специфичната атмосфера на наказателните производства на Валентин Димитров и сега на съпругата му, създава отрицателна нагласа. Само на малолетната му дъщеря не е повдигнато обвинение и не е арестувана. Подобен подход на вътрешно убеждение биха могли да доведат до осъждане на България от Съда за правата на човека. Натиска срещу безпристрастността на съда е нарушение на чл. 6 от ЕКПЧ. Например делото Савов срещу Украйна. Отчитам обществения натиск, който е налице и отразените обективни „разследващи медии“, които не са никакви разследващи медии, но очаквам съда да се произнесе само по доказателства по делото и да имате предвид, че общественият натиск не следва да измества презумпцията за невиновност в наказателния процес, както и факта, че мерките за неотклонение не са наказания, а са за осигуряване на обвиняемия за органите на ДП и да се попречи да се извърши друго престъпление.

Спрямо конкретния деец такава реална опасност не съществува. По отношение на практиката на Европейския съд за правата на човека, една такава опасност следва да е явна, конкретна и непосредствена. А този извод не може да се основава на предположения и догадки, или да е версия на следствие или прокуратура. Считаме, че не съществува опасност от извършване на престъпление, нито да се укрият доказателства по делото. Считаме, че относно справката за криминалната регистрация на лицето И. И., същата не е относима относно мярката за неотклонение, която се взема по отношение на Димитрова, а именно с оглед на нейната личност трябва да се прави преценка за опасност от извършване на престъпление или укриване. По отношение на нея следва да имате предвид чистото ѝ съдебно минало, добри характеристични данни, постоянно местоживееене, нуждата на детето от връзка с майката и въобще връзката майка-дете.

По отношение другите две кумулативни предпоставки - реална опасност да се укрие или да извърши друго престъпление следва да имате предвид, че според чл. 5 от ЕКПЧ такава опасност е налице, ако по отношение на обвиняемата има висящи дела, многократно осъждане и подготовка да напусне страната.

По отношение предотвратяване извършването на престъпление, ако престъплението за което е повдигнато обвинение не е случайно, а е следствие на дълга подготовка и престъпни навици, ако е осъждана, ако няма семейство, или постоянно местожителство.

На следващо място не съществува опасност Димитрова да извърши престъпление или да се укрие. За това свидетелстват доказателствата по делото, а именно - по отношение на конкретната обвиняема няма доказателства за извършване на конкретно престъпление или интензитета на участието ѝ е недостатъчен, за да обоснове най-тежката мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

С оглед наложената от първоинстанционния съд мярка за неотклонение „Задържане под стража“ считаме, че същата може да бъде взета единствено в изключителни случаи и с оглед на конкретно лице да не бъдат създавани пречки и неудобства за нейния живот. За нуждите на правосъдието е достатъчна и по-лека мярка за неотклонение спрямо конкретната обвиняема.

ЗАЩИТНИК ВАЛЕНТИН ДИМИТРОВ - Моля да отмените определението на СРС, с което на обвиняемата е наложена мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Мотивите ми са следните: Първоинстанционния съд прие на 100 процента за достоверни и обоснова решението си на свидетелските показания на свидетелката Ч.. Дори и в нейните показания няма дума от нея, че обвиняемата ѝ е обещала съдействие пред „Топлофикация“ за продължаване на договора ѝ и доказателства, че тя е дала такова обещание. Установено е това безспорно по делото, но както подчерта и адв. Венцислав Димитров, първоинстанционният съд не направи анализ на другите доказателства, за това аз ще го направя. Установено е, че има запис на заповед, която г-жа Ч. е обявила за фалшива, но записът се

намира на л. 129 от делото, а на л. 174-175 са експертните заключения, а именно че положеният подпис е на Зоран Ч., т.е. става дума за един гражданско-правен спор и г-жа Ч., използвайки държавните органи, се опитва да се отклони от изпълнението си на този ангажимент.

Това в този случай е лесно, защото Станислава има голям проблем и прегрешение, а именно, че е съпруга на „Вальо Топлото“, така че на нея може да ѝ се повдигне всякакво обвинение и да бъде задържана. Установено е безспорно по делото от назначената експертиза, че на тази запис на заповед подписът е на Зоран Ч. и е издадената разписка от джиратаря Й. И. за получени десет хиляди лева, като частично плащане. Разписката и джиросаната заповед е на стр. 129 от ДП, те са прегънати на две и ние го видяхме. На настоятелното наше искане, съдията от СРС показа и видяхме, че има запис на заповед и разписка за получени 10 хиляди лв. от И.

В потвърждение на тезата, че това е гражданско-правен спор са и показанията на адв. П. на л.114 от ДП, където подробно пояснява защо е бил на срещата, а именно че е извикан от И., обяснил е на И., че с този джиросан документ става кредитор. Адв. П. казва, че никой не е заплашвал г-жа Ч.. На последната страница на показанията на адв. П. казва: „ Анна ту казваше, че дължи тези пари, ту отричаше“. Същите показания е давал и дознателя М. М. – л. 176 от ДП, където заявява: „По рано през деня Ана Ч. ми заяви, че е изтеглила 10 хиляди лв., с което да погаси част от дълга на съпруга си към Валентин Димитров.

В обвинението се казва, че от декември 2009 до 27.07.2010 г. обвиняемата с престъпна упоритост е възбудила и поддържала заблуждение, че ще продължи договора на Ч. с „Топлофикация“. Но от декември 2009г. до въпросните срещи между Димитрова и Ч. не е имало контакти, а тези две срещи са направени на 16.07.10 г., за да се запознае Анна Ч. с новия ѝ кредитор, при което Ч. е отправила заплахи към Димитрова, че има дете и си е тръгнала, без да осъществят контакт. Това е наложило и втората среща на 27.07.2010 г., на която Йорданов ангажира адвокат за да предяви своето вземане от Ч. Краят на срещата е известен на всички - бяха натръшкани на тротоара и само на Димитрова ѝ беше предявена обвинение за измама.

По делото няма и дума и доказателство, че Ч. е била заблудена и измамена. Тя казва, че е заплашвана или уплашена, но не и измамена. Както и няма дума от Димитрова, че е казала такова нещо. В подкрепа на това са и показанията на шофьора на Ч. - П. К., който казва, че „...пет месеца след срещата през ноември 2009 г. , Ани получи съобщение от „Топлофикация“ за прекратяване на договора“. Не знам каква връзка има между срещата от ноември 2009 г. и че след пет месеца е получила такова уведомление, но категоричния отговор се дава от директора на централа „Земляне“ К. – л. 178 от ДП, където обяснява, че той е изпратил съобщение на Ч. за прекратяване на договора, тъй като площадката е необходима за разширяване на централата и никой не му влиял на това решение.

Неговите показания са потвърдени и от показанията на главния изпълнителен Директор на „Топлофикация“ Петко Милевски, който казва, че прекратяването на договорите с всички наематели е политика, която той води и са прекратени договорите на всички фирми. Така, че няма връзка в това, че пет месец след срещата на обвиняемата Димитрова и Ана Ч., на нея са ѝ прекратили договора. Считаю, че е неправилен извода на първоинстанционния съд, че Димитрова е извършител на престъпление по чл. 210, ал.1 за измама.

За другите изискуеми предпоставки да не преповтарям адв.Димитров, но е напълно изключено Димитрова да се укрие, знам, че единствената ѝ мечта е да си види детето си, има постоянен адрес.

Изводът от прегледа на доказателствата по делото бих заявил, че наистина има измама в това дело, но с обратен знак от страна на г-жа Ч., която използва държавната машина да се отклони от дълга си и освен това също има заплахи, но пак в тази посока. За това какви заплахи е получавала Станислава, тя ще разкаже когато ѝ дадете думата. В тази връзка бих искал да отмените решението на първоинстанционния съд и да замените мярната за неотклонение с по-лека .

ПРОКУРОР: Моля да отхвърлите искането за изменение на мярката за неотклонение, като неоснователно и следва изцяло да бъде потвърдено

определението на СРС от 31.07.2010 г. като правилно, законосъобразно и обосновано. СГП споделя изцяло мотивите на СРС, че обвиняемата Димитрова е съпричастна и по отношение на предпоставката, че е налице възможност да извърши други престъпления и да се укрие. Предвид на това моля да потвърдите определението на СРС .

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМАТА: Искам да заявя, че от 2009 г. до сега юни-юли 2010 г. сме имали две срещи с Ч., срещата през ноември 2009 г. беше свързана с документи за моето съкращение и беше 10 минути, от тогава до сега не съм по никакъв начин имала контакт с нея. Единствено се обадох за да я запозная с новите й кредитори. На първата среща тя се държа много арогантно, каза „Какви са тези неща...”, обижда, стана тръгна си, няма и пет минути. Не можах да я запозная с новия кредитор и се наложи втора среща да ги свържа да си уредят отношенията. И на тази втора среща на „Плиска” се държеше неадекватно, сега разбирам нейната цел каква е била. Тогава новият кредитор не дойде. С адвокатата му бяхме на тази среща. Нищо не се случи, тя се държа неадекватно и ни покани в нейния офис и ние приехме, защото мислехме че е добронамерена. За това са се провеждали тези две срещи, за да я запозная с новите кредитори. По отношение на това, че аз съм я въвела в заблуждение това е нелепо и изключено. Тя е наясно, че аз съм в невъзможност да й помогна за каквото и да било в „Топлофикация” и е наясно, че аз съм никой. Тя работи от 15 години с „Топлофикация” и знае всичко. Искам от съда да се прибера при детето си.

СЪДЪТ се оттегля на съвещание.

СЪДЪТ след съвещание намери следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал.7и ал.8 от НПК, като се обжалва определение на СРС, НО, 2 състав, с което спрямо обвиняемата по досъдебното производство Станислава Георгиева Димитрова е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража”.

СЪДЪТ намира жалбата за основателна, като счита че следва да отмени определението на СРС и да не взема мярка за неотклонение спрямо Димитрова по следните съображения:

На първо място обвинението е за престъпление „измама” по чл. 210, ал. 1, т.5 НК вр. чл.209, ал.1 НК. Не съществува нито едно, повтарям нито едно и потретвам нито едно доказателство, за това, че по какъвто и да е начин обвиняемата, чрез свои действия или свои бездействия е възбудила, поддържала, въвела в заблуждение или използвала заблуждение на така наречената „пострадала” Анна Ч., за това, че може по какъвто и да е начин да й съдейства в „Топлофикация София” ЕАД.

В тази насока са показанията и на самата свидетелка Ч., която нито при разпита на 19.07.2010 г., нито при двата разпита на 28.07.2010 г. не сочи такива факти, думи или каквото и да било, включително и жестове на обвиняемата, които да са били свързани с договорите, предмет на обвинението, повдигнато спрямо Димитрова.

Напротив - всички показания на Ч., особено тези от 19.07.2010 г. са пряко насочени срещу защитника на обвиняемата Димитрова - нейния съпруг, като в тях свидетелката твърди свои чувства, мисли и възгледи, без да излага нито един факт, с който да свързва обвиняемата и съпруга й със своите обективни затруднения в отношенията й с „Топлофикация София”.

По делото като свидетели са разпитани съответните длъжностни лица - изпълнителния директор на „Топлофикация София” ЕАД св.Милевски и Директора на топлоцентра „Земляне” – св.К., които са категорични, че прекратяване на договорите за наемане на помещения, използвани от управляваното от св.Ч. търговско дружество в централа „Земляне” се дължи на това, че е такава политиката, предприета след встъпване в длъжност на Милевски като изпълнителен директор и се сочи решение на УС на „Топлофикация” в тази насока. По тази причини и тъй като не съществува никаква обективна или субективна връзка между бездействие или действие на обвиняемата Димитрова и твърдяното от СРП и органите на досъдебното производство въвеждане на св.Ч. в

заблуждение, СЪДЪТ намира, че няма извършено престъпление, още по малко такова престъпление, извършено от обвиняемата Димитрова, което налага като автоматична последица, съобразно изискванията на чл.56, ал.1 от НПК да не се взема каквато и да е мярка за неотклонение спрямо Димитрова.

На второ място СЪДЪТ е длъжен да посочи, че по делото е налице изключително непоследователно поведение на органите на досъдебното производство относно това какво е престъплението, има ли престъпление и от кого е извършено, тъй като повече от 24 часа след задържането на обвиняемата Димитрова, нито прокуратурата, нито органите на досъдебното производство са имали идея за какво я задържат.

Всички показания на свидетелката Ч. и шофьора Й - свидетеля К. са категорични и еднопосочни за това, че предмет на разговорите между свидетелката Ч. и обвиняемата Димитрова е бил твърдян от защитника на обвиняемата Димитрова Валентин Димитров дълг на покойния съпруг на Ч. в размер на 55 хиляди лв., като по делото е приложен документ, чието изследване предстои, но съгласно експертна справка този документ би могъл да е подписан в действителност от покойния съпруг на св.Ч., а именно Зоран Ч., с който документ представляващ Запис на заповед, със съответните реквизити, самият починал Ч. се е задължил да заплати на Валентин Димитров сумата от 30 хиляди лв. Именно по повод на този запис на заповед е възникнал видения от свидетеля К. и от свидетеля адв. П. спор с по-остри думи между св. Ч. и обвиняемата Димитрова, като именно свидетелката е поставила началото на този спор, като е разкъсала копието на записа на заповед. Свидетелите К. и П., които са очевидци на срещата, състояла се между обвиняемата Димитрова и свидетелката Ч., са категорични, че разговорът се е въртял именно около това задължение и по какъв начин е било джирасано това задължение, дължими ли са парите или не от свидетелката Ч. на съпруга на обвиняемата Димитрова и в нито един момент нито К., нито Ч., нито П. твърдят, че е ставало дума за договорни отношения или за отношения по трансфер на влияние, свързани с дейността на Ч. с „Топлофикация“.

Свидетелката Ч. е имала свои субективни усещания за заплахата, които се дължат на нейни знания за поведение на съпруга на обвиняемата Димитрова, като тези субективни преживявания по никакъв начин не са могли да мотивират образуване наказателното производство срещу когото и да било, още по-малко извършване на полицейска операция с участие на маскирани полицаи, като тук СЪДЪТ е длъжен да отбележи, че пред настоящия съдебен състав не се представят абсолютно никакви доказателства относно наличието на заповед за тази полицейска операция, относно план на тази полицейска операция, относно целите на тази полицейска операция. Не се представят, а и след проверка в деловодството на СГС и СРС не се установяват да има по делото секретни материали свързани с прилагани СРС-та. В съвкупност с обстоятелство, че по делото има надлежно иззети с протоколи на изземване (които обаче не са предварително разрешени или последващо одобрени от състав на СГС) на натривки от ръцете на П., И., И. и Димитрова, мотивират съда да прецени, че реално не се представят всички доказателства, тъй като това не е в полза на органите досъдебното производство. След този доказателствен анализ и като счита, че показанията на свидетелите П., И., К. и Ч. по никакъв начин не сочат на съпричастност на Димитрова към измама, към изнудване или към трансфер на влияние, което е абсолютно изключено с оглед на показанията на свидетелите Милевски и К., СЪДЪТ намира, че няма престъпление, няма нито едно доказателство, което да обосновава въобще съществуването на престъпление, респективно доказателство за обосноваване предположение, че обвиняемата е извършила такова престъпление. СЪДЪТ е учуден от странните опити да се прецени какво обвинение на кого да бъде повдигнато и по какви причини да се повдигне обвинение именно на обвиняемата Димитрова, а не на свидетеля И., който е лицето посочено от свидетелката Ч., като такова което е отправяло заплахи срещу нея. Не е ясно по какви причини прокуратурата е преминала през всички вече посочени видове престъпления по НК, а именно по чл. 304б от НК – трансфер на влияние, чл. 214 от НК - изнудване, за да стигне до обвинение за измама, за каквото няма нито едно доказателство, а и такова престъпление съобразно показанията на свидетелката

Ч. не би могло да съществува в обективната действителност, доколкото свидетелката Ч. от дълги години е наясно коя е обвиняемата Димитрова, била е работодател на Димитрова след 2004г. и е знаела нейните възможности до 2006 г. и след 2006 г. в „Топлофикация София“ ЕАД. От тук нататък СЪДЪТ не следва да коментира наличието на опасности да се извърши престъпление от страна на обвиняемата Димитрова или тя да се укрие, но е длъжен да посочи че основният довод на първата инстанция да вземе мярка за неотклонение „Задържане под стража“ е бил свързан с това, че са съществували данни за евентуална съпричастност на свидетели по делото във връзка с обвиняемата Димитрова в някаква друга престъпна дейност, каквито данни към настоящия момент по делото въззивната инстанция не констатира. Що се отнася до изготвената справка за свидетеля Й. - за негова криминална регистрация за изнудване, съдът счита, че тя не е надлежно изготвена, тъй като е изготвена от свидетел по делото, който няма правомощия да изготвя подобни документи. Съществува официален ред по който се представят такива документи, а и посоченото и представено в днешното съдебно заседание от защитата Разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие на Йорданов, категорично сочат, че самите органи на МВР нямат проблем със свидетеля Й. за да се говори за някаква престъпна дейност.

Водим от горното и на основание чл. 64, ал.8 от НПК

СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО определението на СРС, НО, 2 състав, по НЧД № И- 2771/10 г. от 31.07.2010 г.

ОСТАВЯ без уважение искането на СРП за вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по отношение на СТАНИСЛАВА ГЕОРГИЕВА ДИМИТРОВА, обвиняема по ДП № ЗМ-15218/2010 г. по описа на 06 РУП- СДВР, пр.пр. № 40924/2010 г. по описа на СРП.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО и не подлежи на обжалване и протестиране. Обвиняемата СТАНИСЛАВА ГЕОРГИЕВА ДИМИТРОВА – ЕГН XXXXXXXXXX, да се освободи незабавно, ако не се задържа за друго основание.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 11.15 ч.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

СЕКРЕТАР: